

ждали новы крамолы, които се свършали всякога
комахай сѣсѣ бой и смѣръть.

Въ тѣквизи обстоятелства по благоразумны-
тѣ отъ жители-тѣ отишле при Деюка и го мо-
лили да вземи върховнѣ-тѣ власть надъ тѣхъ.
Но той нерачилъ, за да ги накара. Въше повѣче
да го молятъ; междѣ това, и голѣмо безпокой-
ствѣе го грызало, да не бы да повѣрватъ отры-
чаніе то мѣ. Работа-та се свършила сѣ това,
что Деюкъ се сѣгласилъ да имъ стане Царь, и
скоро доказалъ, чи той е достоенъ за тѣзи
титла „чинъ.“

Той като ималъ хитръ умъ, скоро станалъ
могущественъ Господарь и за нѣколко години
привелъ Мидійскѣ-тѣ монархїи въ най цвѣтѣ-
щее сѣстоанїе.

За да смагчи бѣйныя и не спокойныя та-
бїа тѣ на подданицы-тѣ си, повелѣлъ имъ да
оставятъ колѣны-тѣ, въ които до въ негово
време обѣтавали; направилъ обширенъ градъ и
го нареклъ Екеатанїа. Въ тойзи градъ се за-
селилъ самси, сѣсѣ семейство-то си, и сѣ нѣ-
колко отъ подданицы-тѣ си; принесълъ въ